

MISSA D'ONZE

Núm 149

maig 2023

EN LA MISSA FEM MEMÒRIA

El dia 7, diumenge V de pasqua, d'**Arturo Latorre**; el dia 14, diumenge VI de pasqua, **dels infants de primera comunió**; el dia 21, de **Mari Rubio Viciano**; el dia 28, solemnitat de Pentecosta, de la **família Gual García**.

SAMBORI

Ha représ les activitats del tercer trimestre, amb la incorporació de nous infants. Estem preparant una estada del 24 al 26 de juny a l'alberg de Cinctorres per a uns trenta infants. Esperem l'autorització de la direcció de Càritas i un possible finançament per als assistents. Si fes falta, vos demanaríem una col·laboració econòmica.

ESPLAI PENTECOSTA

Els dies 1 i 2 d'abril, dissabte i diumenge, 75 infants amb 25 monitors van a fer la seua acampada de pasqua, al càmping Ribamar d'Alcossebre. A pesar del fort vent, ho van passar molt bé. El 18 d'abril es van obrir les preinscripcions per a la colònia i el campament. S'han apuntat vora 100 adolescents per al campament itinerant i uns 80 infants per a la colònia. Podrem admetre tots els itinerants i 60 infants per a la colònia; els altres, però, de moment, sentint-ho molt, quedaran en la llista d'espera. Anirem informant.

COR PENTECOSTA

El Cor Pentecosta el mes passat va cantar el quinari de la Confraria de la Puríssima Sang, la setmana posterior a la Magdalena (del 20 al 24 de març) i en la missa pontifical del diumenge 26 de març amb la processó posterior. El concert de Pasqua, amb subvenció de la fundació Dávalos Fletcher, va ser el diumenge de Rams, dia 2 d'abril, a les 7.45 h a la capella de la Puríssima Sang. Finalment farà l'assaig extraordinari amb el monjo de Montserrat Andreu M. Motos el dimarts 16 de maig.

CATEQUESI

El dissabte 22 d'abril les xiquetes que combregaran enguany, acompanyades de les seues famílies, han estat al seminari *Mater Dei* on tingué lloc la celebració de la penitència i on se'ls imposaren les creus. El dissabte passat, 29 d'abril, tots els infants de catequesi de la parròquia han fet una excursió, de 10 h a 13 h, a la basílica de Lledó per acomiadar les sessions de catequesi d'enguany. La missa de primera comunió serà enguany el diumenge 14 de maig, a les 11 h.

SETMANA SANTA

Com els anys passats, el grup de la missa de les onze han participat en les celebracions de la setmana santa a la parròquia catedral de Santa Maria: el diumenge de Rams, en la missa de les Onze i l'inici de la processó per l'entrada del Senyor a Jerusalem. El dijous Sant, en la missa en la cena del Senyor, a les 20 h; el divendres Sant en la celebració de la mort del Senyor, a les 16 h; i el dissabte Sant en la vetla pasqual, a les 20 h.

REFLEXIÓ DE MISSA D'ONZE

La pròxima reflexió, després de la missa de les Onze, serà el diumenge, 7 de maig, i versarà sobre la doctrina social de l'Església, que ara tant ens interessa.

HONOR PENTECOSTA 2023

AL 'GRUP DEL DISSABTE'

El diumenge 28 d'aquest mes de maig, solemnitat de la Pentecosta, després de la missa de les 11, tindrà lloc l'acte de concessió de l'Honor Pentecosta 2023 a un col·lectiu de preveres i de laics de València conegut com el 'Grup del Dissabte', que ha estat, durant molts anys, el col·lectiu més actiu en la renovació de la pastoral a les diòcesis valencianes.

REFLEXIÓ EN GRUP (II)

Prou de lamentacions!, vivim una nova oportunitat, una sort immensa, podem recomençar, des de zero, des de baix, des del principi, des de la A, des de l'alfa, des de les beceroles de la fe, des del començament de l'era apostòlica, des dels fonaments de l'església de Jesús de Natzaret, des del matí de pasqua florida vora el mar de Galilea ... Tant si som laics com si som preveres, sempre estem a temps d'aplicar-nos el diàleg d'amor entre Jesús i el seu amic Simó Pere:

'... Simó, fill de Joan, m'estimes? ... Sí, senyor, ja saps que t'estime! ... Pastura els meus anyells ... Simó, fill de Joan, m'estimes? ... Sí, senyor, ja saps que t'estime!... Pastura les meues ovelles ... Simó, fill de Joan, m'estimes? ... Senyor, tu ho saps tot, tu ja saps que t'estime ... Pastura les meues ovelles ...

La reflexiona així termina amb una crida als bisbes i preveres, a qui correspon singularment la missió de pasturar anyells i ovelles sense oblidar un grapat de cabres que van per lliure, però que Jesús voldria arreplegar dels descampats per tornar-los al seu corral.

Tancaríem esta reflexió casolana reproduint dos textos que ens han semblat significatius. El primer, de començament del segle XIX, en clau optimista i triomfalista, després de la sacsejada que suposà el segle de la il·lustració i els anys napoleònics:

'... Els cultes idolàtrics ignoraren l'entusiasme diví que anima l'apòstol de l'evangeli. Els mateixos filòsofs antics no deixaren mai els jardins de l'Acadèmia ni les delícies d'Atenes per anar, arrossegats per un impuls diví, a humanitzar el salvatge, a instruir l'ignorant, a curar el malalt, a vestir el pobre i a sembrar la concòrdia i la pau entre les nacions enemigues. I això és precisament allò que han fet només els religiosos cristians; i encara ho continuen fent ara cada dia. Els mars, les tempestes, els gels polars, els ardors del tròpic, no els deté res de res: viuen amb l'esquimal dins la pell d'una vaca marina, s'alimenten d'oli de balena amb

el groerlandès; amb el tàrtar o l'iroquès recorren la soledat; munten el dromedari de l'àrab o segueixen el cafre pels deserts roents; el xinès, el japonès, l'indi s'han fet neòfits seus; no hi ha illa ni illot de l'oceà que haja pogut escapar del seu zel. I així, com antigament els regnes no abastaven a l'ambició d'Alexandre el Gran, ara la terra no li basta a la seua caritat ...' (François R. Chateaubriand, *El geni del cristianisme*, 1802)

Els temps, però, han canviat. Ara s'imposa un optimisme més moderat, com el que mostra el teòleg Han Küng en la seua obra *El misteri del Cristianisme*:

'... Si al final del nostre balanç històric fem una mirada retrospectiva a la història dramàtica del cristianisme que discorre en diverses vetes, si tornem a actualitzar tot allò que hem sentit sobre el paradigma judeocristià i apocalíptic, sobre l'hellenista-greco-romà, sobre el catòlico-romà, sobre el reformador protestant, i, finalment, sobre el modern il·lustrat ... de cap manera cal silenciar les desviacions respecte del missatge original, de l'origen, de la bona essència original, ni tampoc dels espantosos desplegaments errats ni dels signes de decadència ni dels crims i vicis monstruosos dels representants cristians, sinó que cal abordar-los amb claredat. No cal esmentar novament les persecucions de jueus ni les caces d'heretges, ni les guerres santes ni les cremes de bruixes, ni tots els altres crims perpetrats en nom del cristianisme Perquè, com un gran corrent que comença modest en algun lloc i s'ha gravat sense parar en el passatge ascendent, així esta religió s'ha adaptat contínuament als nous paisatges culturals. Durant el seu procés ha viscut grans caigudes, ha passat per tombs, i ella mateixa ha desencadenat canvis socials d'abast històric universal. Però, potser no hi hem de veure també el corrent de bondat, compassió, servicialitat, atenció que discorre des de la font, des de l'evangeli, a través de la història? (Continuarà)

REFLEXIÓ EN GRUP (III)

Continuem el text de Hans Kung en el seu llibre *El Misteri del cristianisme* '... Ho admet. Quantitats ingents de rocall, cudols, fang i desferres s'han aglomerat en el camí al llarg dels segles. Però, han estat corruompudes del tot estes aigües de la font de l'origen, com afirmaven molts? I com s'explica que no es perdés l'essència del cristianisme, sinó que Jesucrist i la seua causa fossen recognoscibles en tot moment com a orientació, mesura i ideal per a la vida concreta de l'individu i de la comunitat de fe, per a les relacions amb els seus semblants, amb la societat humana i, finalment, amb Déu?'

'Estrany. l'esperit del Natzarè fon capaç d'imposar-ser també en persones, institucions i constitucions fracassades sempre que es tractava, no de paraules, sinó del seguiment pràctic, perquè la veritat del cristianisme no és només veritat de coneixement, sinó veritat de vida. Com és que ni emperadors pagans ni dictadors 'cristians', ni papes àvids de poder ni inquisidors sinistres, ni bisbes mundnitzats ni teòlegs fanàtics han estat capaços d'apagar eix esperit? Per què la jerarquia mai no pogué marginar per complet la diaconia, ni la dogmàtica el seguiment de Crist? Què té est esperit perquè ell haja motivat, empés, durant tots els segles, en un moviment singular, persones a trencar amb totes les esclerosis culturals, socials, polítiques, en una paraula: paradigmàtiques, i a pendre's a pit els ideals cristians primitius d'un amor als altres, pròxims i llunyans? Misteri estrany de la història: monjos i sants de l'església antiga s'hi troben amb teòlegs i bisbes cortesans, un Francesc d'Assís al costat d'Innocenci III i Bonifaci VIII, un Martí Luter vora Lleó X, una Caterina de Siena i una Teresa de Jesús al costat de grans inquisidors, un Blai Pascal enmig de l'absolutisme francès, un bisbe Ketteler en un temps de repressió de la qüestió social, un Karl Barth, un Dietrich Bonhoffer i un Alfred Delp oposant resistència al cristianisme

cultural aburgosat i al nacionalsocialisme; per no parlar de figures dels nostres dies com Joan XXIII, Willem Visser't Hooft, Martí Luther King, Helder Camara i la mare Teresa de Calcuta'.

"Tots aquests noms coneguts estan ací només com a representants dels innombrables desconeguts, els noms dels quals no estan consignats en la història de cap església i que, tanmateix, constitueixen la força oculta del cristianisme, la seua autèntica història espiritual. Aquell moviment de fe d'innombrables desconeguts al llarg dels segles que s'orienten pels valors, les mesures i les actituds de l'Home de Natzaret: que han après d'ell que davant de Déu són benaurats els pobres, els qui no actuen amb violència, els qui tenen fam i set de justícia, els compassius, els pacificadors, els qui són perseguits a causa de la justícia, els qui han après d'ell a tractar amb deferència i a repartir, a poder perdonar i a penedir-se, a exercir el mirament i la renúncia, a socórrer. Ells manifesten fins a hui que el cristianisme, quan es deixa orientar de veritat pel seu Crist i permet que ell li done força, és capaç d'oferir una pàtria espiritual, una llar de la fe, de l'esperança i de l'amor. Posen de manifest en el dia a dia del món que és possible viure valors suprems, normes absolutes, les motivacions més profundes i els ideals més elevats. Sí, que és possible superar des de la profunditat de la fe en Crist també el patiment i la culpa, la desesperació i la por. No, esta fe en Crist no és un pur consol pel més enllà, sinó una base per a la protesta i la resistència contra situacions d'injustícia, ací i ara, sustentada i enfortida per un desig insaciable del 'totalment Altre'.

REFLEXIÓ EN GRUP (i IV)

I així termina la reflexió de Hans Küng en el seu llibre *El misteri del cristianisme*:

Ho admet: per a criminòlegs i patòlegs del cristianisme, esta història dels cristians, oculta a vegades, és tan poc interessant com per a determinats periodistes que van a la caça i captura de la sensació de cada dia. En efecte, és molt més fàcil informar de l'escàndol d'un bisbe o del viatge d'un papa que de dirigents (homes i dones) inserits en les seues comunitats que es desgasten en el servei a joves i a majors i que presten el seu servei amb cor joiós i vida honrada. I són precisament estes dones i aquests homes, ordenats o no, els qui promouen la causa de Jesucrist. Sí, hi hagué una vegada i un altre temps, com vérem, en què l'autèntic cristianisme era poc observable en la vida i en les maquinacions de jerarques i teòlegs; però on existiren també aquells innombrables cristians, gairebé sempre desconeguts ('gent petita', però també alguns bisbes, teòlegs i, sobretot, preveres i membres d'ordes religiosos) que mantenien despert l'esperit de Jesucrist'.

'Quin és aquest esperit, quina força és esta que opera pertot arreu? És reduïx només a pura casualitat? No, per al cristià creient està en joc, ací, sens dubte, alguna cosa més. Per a ell és clar que és eix esperit de Jesucrist que actua amb poder, que no es tracta d'un esperit humà profà, sinó de l'Esperit Sant, de l'esperit, de la força i el poder de Déu: presència de l'esperit de Déu en el cor dels creients, i així també en la comunitat de fe. Eix esperit procura no sols que es parle, que s'investigue, que s'informe i s'ensenye sobre el cristianisme, sinó que se l'experimente en el cor i se'l visca i realitze en la vida; bé o malament, en consonància amb la manera dels homes, i confiant en eix esperit de Déu. Per això els cristians tenen raons per pensar que el cristianisme compta amb un futur també en el tercer mil·leni després de

Crist, que competeix a eixa comunitat de fe i d'esperit una espècie pròpia d'infal·libilitat que no es basa en el fet que algunes autoritats no cometen faltes o erren en determinades situacions, sinó en el fet que, malgrat totes les faltes i els errors, pecats i vicis, la comunitat dels creients la manté en la veritat de Jesucrist a través del seu Esperit.

És curiós; a u li ve al pensament el famós consell del fariseu Gamaliel, contemporani de Jesús i mestre de la Llei, que comptava amb un gran prestigi entre el poble. Ell (almenys així ens ho transmet els llibre dels Fets dels apòstols) hauria dit al tribunal del Sanedrí de Jerusalem, després de la detenció dels apòstols: '... perquè si esta idea o esta obra és dels homes, es destruirà; però, si és de Déu, no aconseguireu destruir-la. No siga que us trobeu lluitant contra Déu mateix (Fets dels apòstols 5, 38ss)

Nosaltres podríem acabar esta reflexió fent nostra la súplica que fa la collecta del dimarts V de quaresma: 'Senyor, concediu-nos que us servim perseverant en la vostra voluntat, a fi que el poble dedicat al vostre servei augmente, als nostres dies, en nombre i en santedat'. Sí, 'als nostres dies' tant en 'nombre' com, sobretot, en 'santedat'.

